

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Index Capitvm

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

INDEX CAPITVM HVIVS PRIMÆ PARTIS
Vitæ S. Matris TERESAE de IESV.

- Prefatio M. F. Luisi Legionensis pag. 1.
Præmium S. Matris pag. 11.
- Caput I. Ostendit quomodo Dominus animam ipsius, iam inde à pueritia ad virtutum exercitium excitavit, & quantum huc conferat, parentes ipsos pietati studere 12.
- Caput II. Narrat quomodo predictas virtutes perdere inceperit, & quantique referat in adolescentia, cum pijs, & virtutibus deditis personis habere commercium 14.
- Caput III. Declarat quomodo honorum conversatione pia in se desideria denuo redierint, & qua illa Dominus via ad cognitionem erroris in quo hæcenus egisset, perduxerit 19.
- Caput IV. Narrat quomodo Domini ope sibi ipsi in habitu sumendo vim fecerit, quamque multos eius maiestas ei morbos dare cepit 21.
- Caput V. Graues quos habuit prosequitur morbos, nec non patientiam, quam in ijs sibi Dominus dedit, & quomodo è malis eliciat bonum, 27.
- Caput VI. Narrat quantum Deo debuerit, quod illi in raris cruciatibus bonam cum illius voluntate conformitatem dederit; & quod gloriosum Iosephum in Patronum & Advocatum delegerit, quamque hoc sibi profuerit 33.
- Caput VII. Quibus modis gratias, quas à Deo acceperat, amisserit, quam malam vitam agere cepit, quantumque inde periculi & noxæ sequatur, quod seminarum monasteria arcte clausa non sint. 38.
- Caput VIII. Narrat quam ei bonum fuerit, orationem prorsus non intermisisse ne animam perderet, quamque ea prestans remedium sit, ad qua amissa sunt, recuperanda; suadet omnibus, ut ei se dent, tantumque in ea aut bonum contineri ut, esto in ea non perseverent, magnum nihilominus bonum sit, aliquo saltem tempore pretiosum hoc munus habere. 50.
- Cap. IX. Refert quibus animam eius medijs Deus excitare, & aliquid ei, in tam spissis tenebris lumen dare, & virtutes eius ad eum non offendendum corroborare cepit. 55.
- Caput X. Incipit referre gratias, quas à Domino in oratione accipiebat, & qua in re nos ipsos adiuvari possumus, ac quanti referat intelligere gratias quas Dominus nobis prestat, rogat eum cui hac mitti, ut qua post hac scriptura est secreta maneat, cum quas Dominus ei prestat gratias, ita particulatim enarrare iubeatur.
- Caput XI. Aperit quid in causa sit, cur perfecte quis in brevi tempore Deum non amet, quod comparatione quadam declarare incipit simul quatuor orationis gradus constituendo, hoc autem loco de primo gradu loqui incipit, qui tractatus incipientibus, & gustum in oratione non habentibus perutilis erit. 65.
- Caput XII. Primum hunc statum explicare pergens, ostendit quousque è nobis ipsis cum Dei gratia & auxilio peruenire possumus: quantumque noceat ante spiritum ad res supernaturales, & extraordinarias attollere velle, quam eum huc Deus moueat, & deuehat. 72.

Caput

S.
Theresia

Opera

N. III
158

INDEX

- Cap. XIII. Hunc primum statum adhuc prosequitur & quandam circa tentationis, quas diabolus subinde immittere solet, instructionem suggerit, ac nonnulla addit monita huc mire facientia. 76.
- Caput XIV. Secundum orationis gradum declarare incipit, quando scilicet Deum animam particularioribus quibusdam gustibus iam perfundit. ideo eos declarat, ut significet hos, iam supernaturales esse 86.
- Cap. XV. Eandem prosequitur materiam, & aliqua orationis huius, quam quietis vocant, tenenda praecepta assignat. Ostendit item multas reperiri animas, quae ad hoc orationis genus perueniant, paucas autem quae ulterius ascendunt. Quae autem hic tractantur necessaria imprimis sunt & vtilia. 91.
- Caput XVI. Agit de tertio orationis gradu, in quo sublimia quadam puncta declarat, & quid anima, quae huc peruenit, possit; necnon affectus quos magna haec gratia Dei causantur. Erunt haec, ut quis mentem ad Deum laudandum discat eleuare simul, & consolationem eius, qui huc peruenit 99.
- Cap. XVII. In eadem materia tertij huius orationis gradus pergit, & effectus, quos hic operatur, nec non dantur, & ab imaginatione & memoria hic prouenit prosequitur 103.
- Cap. XVIII. Agit de quarto orationis genere, & excellenti quodam modo declarare incipit, quanta in dignitate Deus anima, quae hunc ad statum peruenit, constituat. 107.
- Cap. XIX. Prosequitur eandem materiam, & declarare incipit quos gradus hic orationis in anima fructus, & affectus operetur, suadet quam maxime, ne quis retrocedat, & licet post acceptam hanc gratiam relabatur ne propterea orationis usum intermittat; Ostendit quoque, quanta ex huius intermissione damna sequantur. 114.
- Cap. XX. Declarat quae sit inter unionem & raptum differentia, item quid sit raptus addit aliquid de bono, quod illa anima adipiscitur, quam sua bonitate Dominus ad raptum euehit; nec non de effectibus quos in ea hic operatur. 122.
- Cap. XXI. Prosequitur vltimum orationis gradum; Ostendit quae quam graue sit anima, quae ad hunc peruenit, iterum inter hominis in mundo viuere, & quam am eam lucem Dominus det ad eius technas & imposturas prospiciendas. 134.
- Cap. XXII. Ostendit quam securum ac tutum pro contemplatiuis sit, spiritum ad res altas non sustollere; si is à Domino non sustollatur, & quod ad altissimam contemplationem, ipsa Christi Domini humanitas viam sternat. Declarat quoque, quo in errore ipsa ad aliquod tempus haerit. 139. (bus medijs dare ceperit. 148.
- Cap. XXIII. Pergit in vita sua narratione & quomodo se maiori perfectioni & quae
- Caput XXIV. Prosequitur eandem materiam & narrat quomodo ex quo obedire cepit, anima eius profecerit. 152.
- Cap. XXV. Declarat quomodo Dei ad animam locutio, quae sine strepitu, & facile sit, intelligenda sit, ac quam in ea latere possint illusiones, & vnam cognosci poterit, quando illa vera erit. 156.
- Cap. XXVI. Prosequitur eandem materiam; & narrat quanta sibi hac in re timore abstulerint, ipsam credere sacerdoti, non esse nisi bonum spiritum qui cum ipsa loqueretur. 165.
- Cap. XXVII. Declarat alium modum quo Dominus animam doceat, & suam ei voluntatem, ratione quadam admirabili sine vlla prorsus locutione, patefaciat. 169.

Cap. XXVIII. Refert singulares, quas ei Dominus praeftitit gratias, & quomodo ei prima vice apparuerit; simul declarat, quid fit visio imaginaria: nec non magnos effectus, & signa, quae ipsa cum à Deo venit, post se relinquit, describit. 177.

Cap. XXIX. Prosequitur eandem materiam quam capit, & singulares quasdam quas à Deo accepit, gratias refert: & quid sibi Dominus, ad se securum reddendam, & sibi contradicentibus respondendum, dixerit. 186.

Ca. xxx. Redit ad vitae suae narrationem, & refert quomodo Dñs labores ei multum inuenit; Narrat quoque, quas aliquando tētatōnes, & interiores afflictiones passa sit. 192.

Cap. xxxi. Recenset exteriores quasdam tentationes, & representationes sibi à demone factas; nec non tormenta quadam sibi ab eo illata suggerit adhaec salutaria quaedam monita, ad cautelam & utilitatem eorum, qui in perfectionis viam ambulat. 202.

Capit. xxxii. Narrat quomodo Dñs eam, quodam tempore in spiritu in quodam inferno loco, quem suis ipsa peccatis promeruerat, ponere voluerit, quid ibi viderit describit. Deinde refert quomodo monasterium S. Iosephi, eo quo modo est loco, fundatum sit. 213.

Cap. xxxiii. Prosequitur narrationem de fundatione monasterij S. Iosephi: refert quomodo iussa sit à cepto desistere, quo tempore rem intermiserit: quas in ea passa sit difficultates: quo ipsam denique modo Dominus in illis consolatus sit. 221.

Cap. xxxiv. Refert conueniens tunc temporis fuisse, ut ex urbe discederet, & quae de causa & quomodo à Pralato ad illustrem quandam mulierem missa fuerit: ut ipsam consolaretur & quid ibi contigerit. 230.

Cap. xxxv. Prosequitur narrationem de fundatione monasterij S. Iosephi, simulque declarat quibus Deus modis, sanctam in eo paupertatem seruari iusserit: ac quae de causa à nobili illa matrona decesserit. 239.

Cap. xxxvi. Prosequitur eandem materiam & refert quomodo tandem monasterium S. Iosephi perfectum sit: & fundatum quanta quoque, habitu à religiosis assumpto, orta sint obloquia & persecutiones, & quatas ipsa passa molestias, & quomodo demum, victrix à Domino facta fuerit. 246.

Ca. xxxvii. Agit de effectibus sibi adherere solitis dum aliquando ei Dñs gratiam dedisset, docet, quomodo procuratum, quatenus, faciendum ad aliquam altiore gloria gradum ascendere. 259.

Ca. xxxviii. Narrat insignes quasdam gratias quas ei Dñs, tum in arcanis nonnullis caeli ei patefaciens, tum in aliis illustribus visionibus & reuelationibus ipsi exhibitis, praestitit. 265.

Cap. xxxviiii. Prosequitur eandem materiam, & eximias sibi à Domino praestitatas gratias recenset. 277.

Cap. xl. Pergit in recensendis gratiis sibi à Domino praestitis. Et vitae eius quam descripsit narratio & discursus finitur. 289.

Index Libri Fundationum Monasteriorum. (aliis agi ceptum sit. 311)

Cap. I. Declarat qua occasione de fundatione Monasterij in Medina del Campo &

Cap. II. Agit de aduentu Patris generalis in Abulā, & quid illius aduentum contigerit. 314.

Cap. III. Declarat quibus modis de Monasterio S. Iosephi Metinae Campi fundando agi ceptum sit. 317.

Cap. IV. Agit de gratiis nonnullis, quas horum monasteriorum donatoribus Dñs elargitur, simulque

S.

Theresia

Opera

N. VI

156

- simulque prepositus monet, & docet, quomodo in illis se gerere debeant. 324.
- Caput V. Proponit nonnulla quo ad orationem monita 328.
- Cap. VI. Docet quia hominibus spiritalibus euenire possint damna ex eo, quod non intelligant, quando spiritui eos resistere oporteat. Agit quoque de intensis, quae anima habet ad sacram communionem accedendi desiderijs 335.
- Caput VII. Narrat quomodo cum Melancholicis monialibus sit agendum. 345.
- Cap. VII. Prescribit monita & documeta, quo ad reuelationes & visiones. 350.
- Caput IX. Narrat quomodo Metina Campi egressa sit, ad Conuentum Malagonensem à S. Iosepho dictum fundandum. 354.
- Caput X. Agit de Fundatione Domus Vallisoletana, à conceptione B. Virginis de Monte Carmelo, cognominatae. 356.
- Caput XI. Agit de vita & morte monialis cuiusdam, Beatricis nūcupata cuius vita & mortalis fuit; vt memoriam fieri dignum sit. 358.
- Caput XII. Narrat quomodo & quo autore primum Fratrum primogeniam regulam seruantium, Monasterium anno Domini M. D. LVIII. cepit. 362.
- Cap. XIII. Prosequitur ceptam de primi Discalceatorū Carmelitarum conuentus fundatione narrationem. De vita quoque eorum, & fructu quem ibi dominus facere incipiebat. 365.
- Caput XIV. Agit de Fundatione Conuentus Toletani à S. Iosepho denominati qui anno M. D. LIX. erectus est. 370. (gloriam Dei conseruerunt. 381.
- Caput XV. Agit de nonnullis rebus, quae in hoc Toletano conuentu, ad laudem &
- Caput XVI. Agit de duorum monasteriorum, vnius Discalceatorum, alterius Discalceatarum, eodem anno M. D. LXIX. Pastranae erectorum fundatione.
- Caput XVII. Agit de Monasterij Salmaticensis, à S. Iosepho denominati, & anno M. D. LXX. erecti fundatione: simul & monita quaedam Praepositis tradit. 392.
- Caput XVIII. Prosequitur ceptam de fundatione Conuentus Salmantini S. Iosepho dedicati narrationem.
- Caput XIX. Agitur de fundatione monasterij B. Virginis annuntiate, quae Albetormesia anno M. D. LXXI. peacta est. (M. D. LXXIII.
- Caput XX. Describitur fundatio conuentus S. Iosephi Segobitiensis, erecta ea est anno
- Cap. XXI. Fundatio Vefensis, à S. Iosepho Saluatoris nominata, & anno M. D. LXXIV. die S. Matthei instituta describitur.
- Cap. XXII. Tractat de cepta fundatione canonij Hispalensis, à S. Iosepho denominati: in quo anno M. D. LXXV. Dominica SS. Trinitatis sacrorū dicta sunt primitiae.
- Caput XXIII. Eandem materiam prosequitur. (damm habent.
- Cap. XXIV. Describit eam ulterius, & quid passe sint sorores antequam propriam
- Cap. XXV. Rursus de eadem tractat, de prima quae ibidem habitum assumpsit, Moniali nonnulla traduntur. quae sanè imprimis notatu digna sunt.
- Caput XXVI. Caruacensis fundatio traditur, in quam anno M. D. LXXVI. Sacramentum Altaris primum illatum est. huic à glorioso S. Iosepho nomen est.

Caput

CAPITVM.

- Cap. XXVII. Villanouana de la Xara fundatio quomodo sit peracta.
 Cap. XXVIII. Palentine fundationis qua fuerit occasio nomen ei à S. Iosepho B. Virginis de platea, que anno M. D. LXXX. die S. Regis Daudid peracta.
 Cap. XXIX. Sorienfis conuentus initia traduntur, quod anno M. D. LXXXI. fundatum. Primum sacrum ipso S. P. N. E. Iesai die in eo celebratum.
 Cap. XXX. Incipit loqui de fundatione S. Iosephi & S. Anna in ciuitate Burgenfis. Primum Missa sacrificium oblatum die 19. Aprilis, Dominica in Albis, anno M. D. LXXXII.
 Fundatio Granatenfis conuentus à M. Anna de Iesu de scripta est.

INDEX CAPITVM PARTIS SECVNDÆ
 Viæ perfectionis.

Protestatio S. M. de vniuerso hoc opere 4.

Proœmium. 4.

- Caput I. Refert causas que ad monasterium hoc adeo strictum & arctum fundandam ipsam mouerint. 6.
 Caput II. Ostendit, religiosos de corporalibus necessitatibus, sollicitos esse non debere, & quantum in paupertate boni fitum sit. 8.
 Caput III. Prosequitur Materiam primo capite captam, & monet suas, vt Deum identidem pro se orent, qui pro Ecclesia incolumitate laborant. 12.
 Caput IV. Inculcat regularum obseruantiam, & tria alia ad vitã spirituales imprimis facientia, proponit. 15. (Etos esse referat. 22.
 Caput V. Prosequitur coeptum de confessarijs sermonem, & exponit, quanti eos docere. 25.
 Caput VI. Prosequitur materiam de amore perfecto. 25.
 Caput VII. Prosequitur eandem de amore spirituali materiam, & quadam, quibus ad eum perueniamus, monita suggerit. 28.
 Caput VIII. Ostendit quam bonũ sit, ab omni re creata, tum interius tum exterius nos sequestrare. 34. (Sanguineos fugiant. 36.
 Caput IX. Ostendit quantum bonum sit; vt qui mundum deseruerunt etiam con-
 Caput X. Ostendit non esse satis vt nos abstrahamus, ab eo, quod iam dictum est, nisi etiam nos à nobis ipsis abstrahamus. 38. (exercenda est. 41.
 Caput XI. Prosequitur mortificationum materiam, & de ea agit que in morbis
 Cap. XII. Ostendit verum Dei amatorem, vitam & honorem parit facere debere. 48.
 Caput XIII. Prosequitur mortificationis materiam, & ait religiosam vt ad veram rationem perueniat, debere fugere omnes mundanas rationes. 47.
 Cap. XIV. Ostendit multum interesse, nullam earum ad professionem admittere quarum spiritus rebus predictis contrarius est. 50.
 Caput XV. Ostendit multum boni inesse in eo, vt quis se videns etiã innocentem & sine culpa condemnari, non excuset. 52.
 Caput XVI. Ostendit quodnam discrimen esse debeat inter perfectionem vitæ contemplati-
 3

S.

Theresia

Opera

N VI
 156

- emplatiuorum, & eorum quibus oratio mentalis sufficit, & quomodo anima ne-
gotijs distracta, subinde à Deo ad perfectam contemplationem extollatur. 54.
- Caput XVII. Ostendit non omnes animas ad contemplationem aptas; aliquas et-
iam valde sero ad eam pertinere. 59.
- Caput XVIII. Prosequitur eandem materiam, & dicit contemplatiuorum labo-
rem maiorem esse, quam actiuorum. 62.
- Caput XIX. Incipit tractare de oratione, & cum ijs agere qui intellectu discurrere
nequeant. 65.
- Caput XX. Ostendit in via orationis nunquam deesse consolationes, consulitque suis
monialibus, vt hisce de rebus semper illarum colloquia sint. 72.
- Caput XXI. Ostendit quanti referat, vt quis firmo cum proposito in oratione se ex-
ercere incipiat, & omnes Diaboli difficultates parum moretur. 75.
- Caput XXII. Declarat quid sit oratio mentalis. 79.
- Caput XXIII. Ostendit multum referre, eum qui per viam orationis semel ingredi
capit nõ retrogradiatur, dicitque magna cum resolutione ei se applicandum esse. 82.
- Caput XXIV. Ostendit quomodo oratio vocalis perfecte fieri possit, & quam sit cũ
mentali compatibilis. 84.
- Caput XXIV. Ostendit valde vtile anima esse vocalem orationem perfecte facere &
quomodo per illam Deus saepe ad supernaturalia sus tollat. 87.
- Caput XXVI. Prescribit modum cogitationis recolligenda. 88.
- Cap. XXVII. Agit de magno amore, quẽ in primis orationis Dominica verbis Domi-
nus nobis ostendit, quanti referat, quãtũ referat q̃ filia Dei esse volũt pro sapia sua nihil curare. 92.
- Caput XXVIII. Declarat quid sit oratio recollectionis & media quadam proponit
quibus quis eidem assuescat. 95.
- Caput XXIX. Tradit alia media perueniendi ad orationem recollectionis, docetq̃
nihil curandum esse, quod prelatos nobis fauere habeamus. 100.
- Caput XXX. Ostendit quanti referat intelligere ea que in oratione petuntur. Decla-
rat quoq̃, hec orationis Dominica verba, Sanctificetur nomen tuum. 130.
- Caput XXXI. Prosequitur eandem materiam & declarat quid sit oratio quietis; &
ipsam tenentibus quadam monita prescribit. 106.
- Caput XXXII. Agit de hisce orationis Dominica verbis, Fiat voluntas tua. 113.
- Caput XXXIII. Ostendit quam necessarium sit id nobis Dominum dare, quod in
hisce orationis dominica verbis, Panem nostrum quotidianum da nobis
hodie, ab eo petimus. 118.
- Caput XXXIV. Prosequitur eandem materiam. 121.
- Caput XXXV. Concludit eandem materiam, cum quadam ad Deum patrem ex-
clamatione & alloquio. 126.
- Caput XXXVI. Exponit verba hæc, Et dimitte nobis debita nostra. 129.
- Caput XXXVII. Ostendit orationis Dominicalis dignitatem. 133.
- Cap. XXXVIII. Ostendit quam serio Patrem caelestem rogare nos oporteat, vt nobis
dignetur

CAPITVM.

dignetur concedere id quod hisce verbis; Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos à malo, petimus. 135.

Caput XXXIX. Prosequitur eandem materiam, variaque contra tentationes remedia prescribit. 140. (tentationes 143.

Caput XL. Ostendit cum amore & timore semper incedendum inter tam multas

Cap. XLI. Agit de timore Dei & quomodo venialia peccata nos cauere oporteat 147

Caput XLII. Exponit postrema hac verba, sed libera nos à malo. 151.

INDEX TRACTATVS

CASTELLVM ANIMÆ, VEL

SEPTEM MANSIONES DICTVS

Mansio Prima.

Caput I. Agit de animarum nostrarum pulchritudine & dignitate. Ad hæc quantum ex eo, quod illum intelligamus, dona que & gratias quas à Deo recipimus cognoscimus, boni ac commodi consequi possumus. Denique demonstrat, Castellum huius portam esse orationem 161.

Caput II. Ostendit quam fœda res sit anima in mortali peccati statu agens, ac præterea obiter agit de sui ipsius cognitione.

Mansio Secunda. fol. 174. Continet vnicum caput

Caput vnicum; Declarat quantum in perseverantia momenti situm sit, vt ad vltiores mansiones pertingat; quantum hic diabolus bellum moueat. 174.

Mansio Tertia.

Caput I. Ostendit quam parum securitatis habere possumus, quamdiu in hoc exilio vivimus: ad hæc semper cum timore nobis ambulandum esse. 180.

Caput II. Eandem prosequitur materiam, agit que de ariditatibus in oratione occurrere solent, deinde quam nos ipsos necesse sit probemus. Demum Dominum probare eos qui ad hanc mansionem iam perueniunt. 184.

Mansio Quarta. fol. 191. tria continet capita.

Caput I. Agit de differentia, quæ est inter gaudia & gustus in oratione haberi solitos. Refert deinde voluptatem quam habuit, quod intellexerit cogitationem & intellectum inter se differre 191.

Caput II. Eandem prosequitur materiam, ac similitudines quadam ostendit, quid sint gustus; & quomodo eos ipsi consequi, nullatenus procurando, debeamus. 196.

Cap. III. Declarat quid sit oratio recollectionis, deinde eius prosequitur effectus 200

Mansio Quinta. fol. 208.

Caput I. Incipit exponere quomodo anima in oratione Deo se vniat, ostendit deinde quibus & signis colligi queat, nullam hic fraudem subesse. 208.

Caput II. Prosequitur eandem materiam, orationem vniionis subtili quadam similitudine declarat, & effectus, qui post illam in anima manent: 213.

Cap. III. Cõtinuat eandem materiam. Et tractat de altero quodam vniionis genere, ad quæ cū Dei fauore pertingere potest, quæ tumq; ad hoc dilectio proximi proficit 219.

Caput

S.
Theresia

Opera

N. VI
186

Caput IV. Pergit in eadem materia, hoc orationis genus particularius declarans. Ostendit quanti referat, circumspicere & discretè in hac via procedere propter fallacias demonis. 224.

Mansio sexta fol. 229. habet XI. Capita.

Caput I. Docet quomodo Domino maiores gratias facere, incipiente, maiores etiam fiant labores, & quomodo se gerant in his illi, qui ad mansionem hanc iam peruenerunt. 229.

Caput II. Agit de quibusdam modis, quibus animam Deus expectare solet, 235

Cap. III. Pergit in eadem materia, & ostendit quomodo Deus animam cum ei placuerit alloquatur, simul admonet, quomodo in hoc nos gerere debeamus, ac ne iudicij proprii ductum sequamur. 239.

(casu & excessum. 246.

Cap. IV. Exponit quomodo Deus in oratione animam suspendat, per raptum, ex-

Cap. V. Contriuat eandem materiam, & quandam raptus speciem describit; Declarat demum, aliquid de hac gratia, quam suauis & sapido quodammodo Dominus concedit. 253

Cap. VI. Loquitur de effectu quodam, qui ex oratione sequitur; Agit deinde de alia quadam gratia quam Deus anima prestat, quo eam suis laudibus faciat occupari. 258

Cap. VII. Ostendit quae sit poena, quam anima quibus Dominus eas gratias confert de suis peccatis sentit. Dicit praeterea quantum error sit, quod anima quantumlibet spirituales Christi humanitatem, passionem & vitam, nec non matrem ac reliquos sanctos, praeculis se habere non assuescant, 263

Ca. VIII. Ostendit quomodo deus per visionem intellectualem se anima communicet, deinde quosnam illa, cum vera est, effectus operetur. Demum, quanto haec gratia silentio premenda sint. 271

Cap. IX. Declarat quomodo Dominus, anima per visionem imaginariam communicet; monet autem suas caueant, ne per hanc conduci viam desiderent. 276

Cap. X. Agit de alijs gratiarum generibus, quas anima deus longe alio modo prestat, & de fructu qui inde consequitur. 283

Cap. XI. Agit de desiderijs quibusdam deo fruendis, quae deus anima dat; adeo intensis ut etiam vita amittenda periculum, ei creent. 286

Mansio septima quatuor continet Capita fol. 291.

Cap. I. Loquitur de magnis gratiis, quas deus eis prestat animabus, quae iam in septimam mansionem sunt ingressae, deinde aliquam inter spiritum & animam esse differentiam. 291

Cap. II. Prosequitur eandem materiam, & deinde ostendit quae sit inter unionem spiritualem & matrimonium spirituale differentia, 296

Caput III. Agit de praestantibus quibusdam effectibus quos oratio hac praedicta causatur 500.

Caput IV. Concludit hanc materiam, ostendens, quid sibi videatur Dominus, hoc impendio tantarum gratiarum in animam, spectare, quamque necessarium sit, Mariam & Martham coniungi & iunctas incedere. 506

Exclamations, vel Meditationes animae ad Deum suum. 514

DIVER-